

Clara i Carles o la impossible realització del somni

Glòria Coll Domingo

La Clara volia viure en una d'aquestes cases flotants en el canal. Durant els anys d'estudis s'havia fet un fart de vorejar-les en bici mentre observava intermitentment el dia a dia dels afortunats: penjaven la roba sota tendals improvisats i s'entestaven també ells, com tots els holandesos, a cultivar quatre flors –entossudits a convertir en permanent allò que és efímer– en uns jardins amb poca terra, sobre un material difícil, a pocs pams de l'aigua. Els diumenges treien la barqueta petita adossada a la casa i donaven un tomb pels canals, o improvisaven barbacoes en les seves temeràries terrasses al llindar de l'aigua: aparadors que els exposaven al canal i a tota la ciutat. Però no semblava que els importés gaire, i això encara ho feia tot més atractiu. L'únic problema que tenia la Clara és que no podia estar del tot segura de res. Des que havia arribat feia alguns anys en aquell país, tot passava i tornava sense que n'acabés de ser conscient, sense retenir-ne realment cap imatge per poder-la transfigurar en record després; la meteorologia canviava en tan poques hores i d'una forma tan sobtada que es feia impossible mantenir

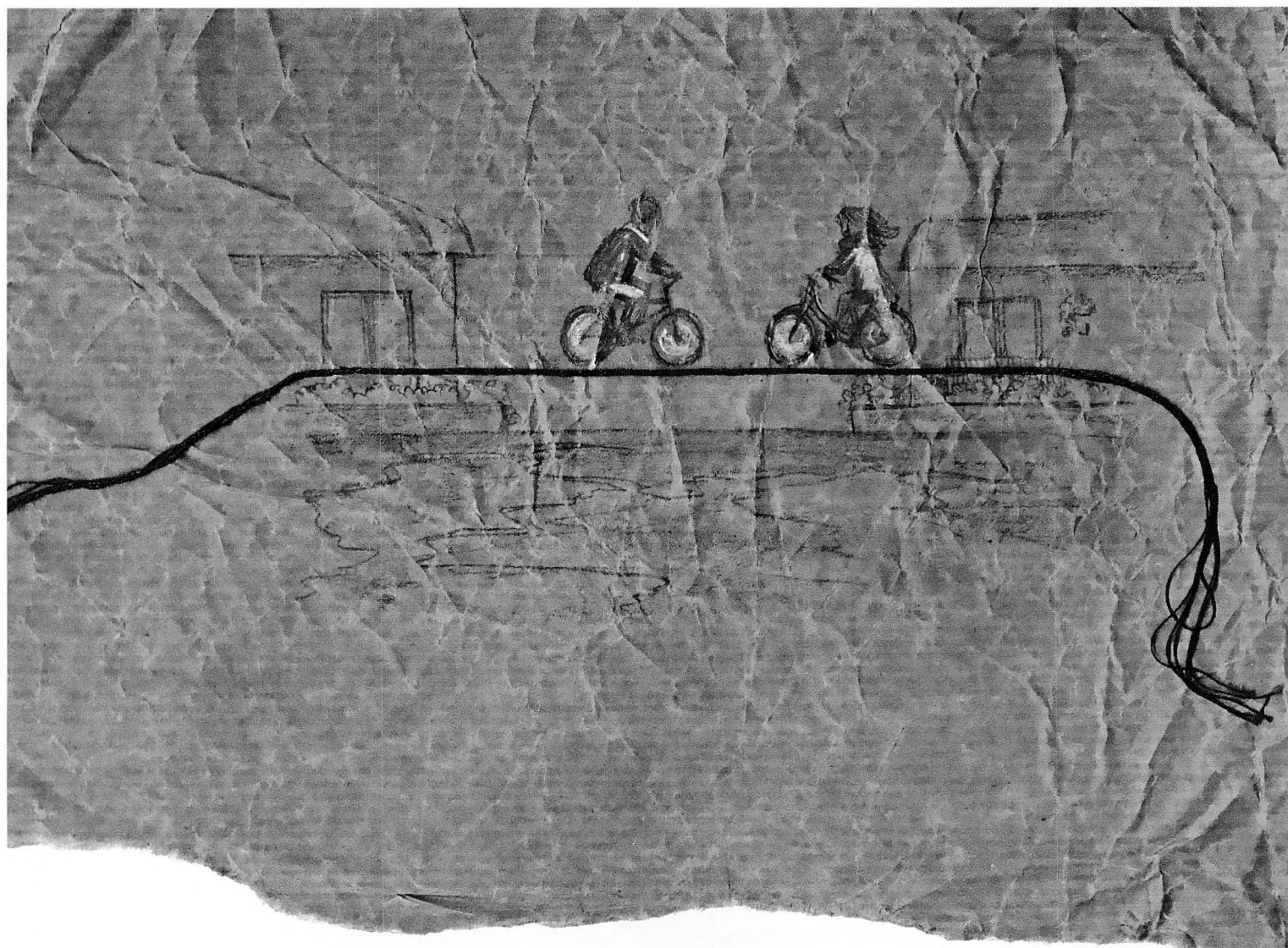
el fil del propi discurs.

El Carles feia de cambrer en un restaurant de luxe cada vespre de dimarts a divendres i els caps de setmana a jornada completa. Era als afores d'Utrecht, i se n'hi anava en bici quan començava a fer-se fosc directament des del conservatori. El restaurant era asimètric, laberíntic: petites sales d'una o dues taules connectades per passadissos tènueament il·luminats, decorats amb pintures i escultures contemporànies estratègicament col·locades. Els cambrers havien d'anar vestits de manera impecable, ser discrets, espectres sempre presents perquè el client no hagués de fer més que el mínim gest. La llum càlida, la sofisticació de les robes i els gestos, el parlar vellutat de les dones contrastava fortament amb l'ambient de dins la cuina: una gran sala quadrada de llum freda, bullint tota ella de fums, crits i tensió constant. El Carles pensava sovint que, a còpia d'hores, aquella expressió sòbria de cambrer mirant la paret se li convertiria en un tic; una ganyota sense fons, inalterable en els focus de l'escenari o en la llum de

les espelmes, sentint crits o escoltant xiuxiuejos. Un rictus que li marcaria la cara, una màscara tan neta i asèptica com la vaixella cara del restaurant.

La Clara sabia que podria ser el que ella volgués. Tenia una conversa exquisida: havia llegit tot el que calia llegir, havia vist totes les pel·lícules que calia veure, coneixia els millors intèrprets de jazz i podia deduir segle i nacionalitat de la majoria de peces de música clàssica. Havia anat a estudiar dret a una de les millors universitats europees. No és que hi tingués una vocació, en el dret, però el seu pare era advocat, i una cosa porta l'altra. Buscava estones lliures per passejar en bicicleta pels canals. Observava furtivament aquella gent amable cultivant impossibles flors sobre impossibles cases flotants. En col·leccionava bocins, d'aquelles vides, i anava teixint un somni. La Clara sabia que podria ser el que ella volgués, però no havia sabut mai què volia ser.

El Carles, algunes nits, plorava. Vivia en una habitació de vuit metres quadrats i tenia dret a lavabo i cuina a compartir entre cinc. Plorava mirant-se els canells. De fet, no li feien tant de

Clara i Carles o la impossible realització del somni.
Il·lustració d'Alba Domingo Basora.

mal, només una escalfor interna que venia i se n'anava. Però sabia que allò podia condemnar-lo. El Carles tenia un somni: arribar a tocar a l'orquestra de la Concertgebouw, a Amsterdam. No concertino, ni tan sols ser en un dels primers faristols. Tan sols arribar a ser-hi, mal fos l'últim violí: formar part d'allò. El Carles recordava com li havia costat passar les proves al conservatori. De què, tots els esforços? De què, ser allí, si no podia estudiar? Si a les nits havia de posar-se bosses de gel al voltant dels braços? El Carles tenia un somni, però el vivia en un país fred i humit, que no disposava de

cabines telefòniques als carrers ni bancs per a asseure's a les places. Un país que no oferia repòs ni consol.

Després d'acabar la carrera i el màster, va trobar feina d'assessora fiscal en una gran empresa internacional. La Clara va decidir quedar-se a Utrecht, perquè seria beneïta si menyspreés aquella oportunitat plena de zeros a la nòmina. Sense oblidar, però, que allò havia de ser només una feina temporal mentre buscava allò que realment l'ompliria. Llogaria un estudi més gran, s'apuntaria al gimnàs i els diumenges compraria flors i donaria un tomb en

bici. Veuria les cases sobre l'aigua, les famílies passejant en barca, els amics bevent cervesa, i somnaria, com sempre havia fet, els somnis dels altres.

La Clara i el Carles podrien dir-se Laura i Marc, Marijke i Rob, Céline i Paul. La Clara i el Carles són dos joves que s'han creuat en bici dotzenes de vegades, i deuran creuar-se encara moltes vegades més, però no es veuran. La Clara i el Carles són dos joves desorientats i esporuguits en una ciutat que els ho ofereix tot al mateix temps que els en priva. La Clara i el Carles som tots. »